НАРОДУ СРПСКОМ

Знајући да је давнашња жеља Мога народа да се оженим, Ја сам се решио да се тој жељи народној одазовем, јер сматрам да ми је дужност пред оном народу, који је, и свима Мојим прецима и Мени, дао толико лепих и сјајних доказа љубави и оданости овим чином осигурам будућност дајући му сталност у Династији. Тој дужности према народу, Ја се у толико радије одазивам што, чинећи овај важан корак у Мом животу, у исто време следујем и осећајима својим узимајући жену, која ће Ми ујамчити срећу, мир и задовољство у кући.

Србија је у кратком времену свога државнога живота издржала многе тешкоће и прошла кроз разне тешке борбе, које су је јако изнуриле. Она је, тако рећи, тек у последње време почела да се опоравља и Ја се, у име Бога, уздам да ће се она ускоро и потпуно опоравити, ако се буде трајно и стално развијала правцем којим се упутила од онога дана када се Мој народ, следујући Моме позиву, сложио и збратимио. А Ја ћу чинити све да Своме народу, сложним животом у кући, примером претходим.

Наша Династија изникла је из народа и у томе је факту њена дика и њена моћ. Народ српски, који има у себи толико мушких врлина да је сам, својом сопственом снагом и у најнеповољнијим околностима, умео себи створити државу, уредити је, појачати, увећати и водити путем напретка — тај народ мора изазивати поштовање у свију и свакога. С тога Ја сматрам да имам права да пре свега у томе народу себи тражим друга, који ће ми срећу обезбедити. То право Моје у толико је несумњивије што се данас политика владалаца и држава не управља више по *родничким везама*, *нег*, но интер[illegible] народâ. А Ја сам уверен да сав Мој мили народ на првом месту жели да му Краљ буде сретан и задовољан и да Краљица ваза буде веран и искрен друг Краљев те да му љубављу и одношњу својом ваза даје нове воље и нове снаге да свом силом послужи Србији и милом народу Свом.

Уз име неумрлога творца данашње Србије, Милоша Великога, ваза ће остати у народу име његове верне супруге Књагиње Љубице, која је била жена из народа па ипак тако достојна прва Књагиња српска.

Милош Велики често је говорио: „Народе снаго моја“. Тако су и сви Моји преци говорили, тако и Ја велим: Моја је снага у Моме народу. И за Мене и Моју земљу велика је срећа што сам у Моме народу, у тој снази Мога Дома и Србије, себи могао наћи жену која је достојна да буде Краљица Србије и која ће као таква ваза вољно делити судбину Моју и Мога народа. Та је жена унука онога човека који је био један од главних помагача Милоша Великог при стварању данашње Србије, а то је:

Г-ђа Драга ћерка покојног г. Панте и г-ђе Анђе Луњевице.

Ја Вам објављујем да сам се данас с њоме верио и завештујем се да ћу тиме, што сам себи осигурао срећу Свога живота, помоћу божјом са највећом вољом и одушевљењем неуморно радити на снажењу и на срећи Моје миле Отаџбине.

8. Јула 1900. године
Београд.

АЛЕКСАНДАР с. р.

ДРЖАВНА ШТАМПАРИЈА КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

1491/1

888/2